

عنوان مقاله:

مناسب سازی محیط شهری برای نابینایان و کم بینایان (بررسی وضعیت نابینایان در شهر تبریز)

محل انتشار:

دومین کنفرانس عمران، معماری و شهرسازی کشورهای جهان اسلام (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

شبیم مسافری
آیسان ترحم جو

خلاصه مقاله:

شهرها روز به روز مرزهای خود را از چند جهت گسترش می دهند و این گسترش مرزها به طور مستقیم یا هجوم سیل جمعیتی تازه که برخوردار از انواع نیازهای روزمره و طبیعی هستند همراه است. بی شک استفاده برابر و مناسب تمام گروه های اجتماعی و خاصه گروه های آسیب پذیر اجتماعی از فضاهای شهری بایستی مورد توجه قرار گیرد و این یکی از اساسی ترین حقوق شهروندی در عرصه اجتماع به شمار می رود. چنان چه در دین اسلام نیز تاکید خاصی بر شکل گیری و ایجاد عدالت اجتماعی در میان اقشار اجتماعی شده است. در برخورد کلی به ساختمان های عمومی و منازل دیده می شود که این بناها عمدتاً برای افراد جوان و چالاک طراحی شده و با بی توجهی به مسئله ناتوانی های جسمی حرکتی برنامه ریزی و طراحی و اجرا گردیده اند. تا آنجا که ناتوانی در استفاده از ساختمان ها این بخش از جامعه را از مراجعه به آنها باز می دارد و به عنوان یک مسئله اجتماعی بروز عینی می یابد. مدت هاست در جهان، این تفکر غالب شده است که نابینایان بیمار نیستند بلکه این افراد می توانند دارای مکانیسم جسمی خاص و در عین حال دارای قابلیت های خاص تلقی شوند و هزینه های مالی و زمانی به جای درمان بیهوده، صرف شکوفاسازی قابلیت های آنها شود. بیان این مساله ضرورت وجود مراکز آموزشی و توانبخشی برای نابینایان را در تمامی شهرها بخصوص شهرهای بزرگ آشکار می سازد.

کلمات کلیدی:

معلول، محیط، کم بینا، تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021243>

